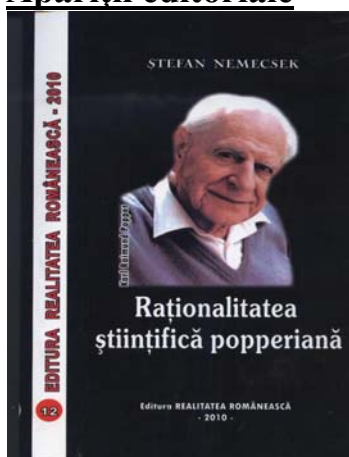

Apariții editoriale

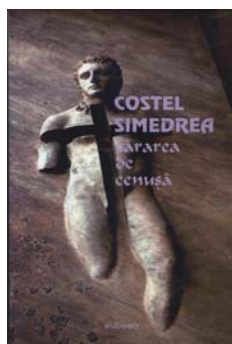

Paradigma Proxima Moralia

Eugen EVU

*Ștefan NEMEȘEK –
Raționalitatea științifică popperiană
Editura Realitatea Românească*

O exegeză deplină a filosofiei lui **Karl Raimund Popper**, reușește, cu acrima-i documentaristă care a stârnit deja valuri, unele admirative, alte furibunde, sursecitate, nedrepte – așadar extraliterare, (însă nimic nou sub... semiluna Intelighenției autohtone cu ..toane) , publicistul și editorul Ștefan Nemeșek : „ Popper- Raționalitatea științifică popperiană, editura Realitatea Românească, 2010. Cunoscîndu-i opera, afirm aprioric revelația unui studiu definitiv în arealul filosofiei românești. Din bibliografia volumului, ar fi îndeajuns să cităm fie și referințele conspectate spre a avea clar spectrul introspectiv și capacitatea rară de a înțelege un atât de vast domeniu, al Cunoașterii. Lăsînd încrezător savoarea lecturii în seama cititorilor, adaug doar câteva somități care au fost cercetate, dincolo și dincoace de Opera popperiană. B. Russel, „ Methode scientifique en philosophie” (Paris, 1929); Niels Bohr, Die Naturwissenschaften” (1926); Carnap, Dingler, Flonta, Fries, Heisenberg, Kant, Schlick, Thirring, Black, Dirac, Georgescu, Fries... Cu alte cuvinte, Ștefan Nemeșek a realizat principala sa carte, proba de încercare a zburciumatului său demers la care aspiră doar înaltele spirite. Așternut la o lectură regală, opinez doar că această carte va merita traduceri pe măsura complexității ei tematice și epistemologice, în germană, franceză, engleză, cel puțin. În nesmerita mea înțelegere, contra ipocriziei ce se precipită în pragul noului mileniu, cred că Ștefan Nemeșek, candidat la primirea în Uniunea Scriitorilor din România, merită un premiu de întâmpinare al înaltei Egide morale care animă viața scriitorimii române. Totuși. Oricum, cu această carte, Nemeșek reușește cea mai bună exegeză a travaliului său publicistic, un adevărat memorial Popper în filosofia românească.

*Costel SIMEDREA –
Cărarea de cenușă*

„Pătimăș iubitoriu al strunelor poetice și cu osîrdie serv al miracolului liric, rămân convins că arareori va fi avînd Banatul un asemenea genuin creator literar cum se află Costel Simedrea (...). Nestemate sufletești pe care, prodigios, le dăruie chiar zănaticeii contemporaneității”
(Gheorghe Azap).

(Ceti-vom și medita-vom, fie darul primit! Întrebarea din pragul cărții trimise mie de Ilie Chelariu, este dacă memoria poate fi și ea incinerată: tulburătoare dilemă... veche... Cert este că a cincea sa carte reconfirmă un poet practician, un poet al existenței decantate în poeme vibrante, comunicabile prin înaltă vibrație afectivă...). Dincolo de aparențe, poetul este un viguros contestatar al... condiției umane.
(Eugen Evu).

Bravura lui Florentin

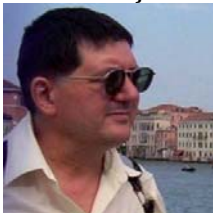
Ion URDA

După 22 septembrie 2011, când cercetătorii de la CERN au realizat primul experiment, denumit OPERA, cu particule de neutrini care depășeau viteza luminii, presa românească a relatat printre altele și despre românul care l-a contrazis pe Einstein...

In fotografie Rodica Elena Lupu și prof. univ. dr Florentin Smarandache, membri ai Academiei DacoRomâne, 2011

C.E.R.N. și viteza supraluminală

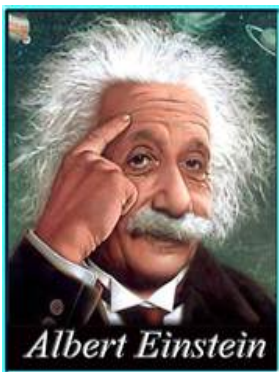

Centrul European pentru Cercetare Nucleară (C.E.R.N.), 22 septembrie 2011. Realizarea primului experiment, denumit „Opera”, cu particule de neutrini care depășeau viteza luminii. Mass-media românească a relatat, printre altele, și despre românul care l-a contrazis pe Einstein. Experimentul supraluminal a fost repetat în noiembrie, același an, rezultatul validând înco o dată, parțial, ipoteza supraluminală a cercetătorului român.

22 februarie 2012 - James Gillies, purtătorul de cuvânt al C.E.R.N. a declarat că este posibil ca rezultatele celor două experimente să fie puse sub semnul incertitudinii, din cauza unui cablu care ar fi putut fi defect. Se ascunde faptul că în anul 2005 mai avusese loc un experiment supraluminal, numit „Minos”, efectuat de către Laboratorul Fermilab din Chicago, dar fizicienii participanți în acest experiment au declarat că instrumentele lor de măsurare nu ar fi prezentat o acuratețe suficientă pentru ca rezultatul să poată fi validat.

Corectă sau mai puțin argumentată, lupta elitelor științifice este foarte dură și nu totdeauna onestă. Doi profesori din Statele Unite afirmă că celebra formulă $E=mc^2$, care l-a făcut faimos pe Albert Einstein i-ar aparține, unui fizician austriac. Acuzațiile au generat de nenumarate ori altele, mai grave, care vorbesc despre faptul ca Einstein se face vinovat de plagiat, însă mai toate au fost demontate la vremea lor. Doi fizicieni arată ca faimoasa formulă a lui Einstein are o geneza complicată, oarecum ambiguă și că aceasta avea puține conexiuni cu relativitatea. Unul din precursorii plauzibili ai formulei $E=mc^2$ este Fritz Hasenöhl, un profesor de fizica la Universitatea din Viena. De altfel, descoperirea lui Albert Einstein a mai fost pusă sub semnul întrebării. Cotidianul „The Guardian” scria, în anul 1999, că ecuația $E=mc^2$ ar fi fost de fapt ideea unui italian pe nume Olinto De Pretto, cu doi ani înainte ca Einstein să o folosească în dezvoltarea teoriei relativității.

În anul 1972, profesorul Florentin Smarandache de la Universitatea din New Mexico prezentase o ipoteză prin care susținea că nu există barieră a vitezei în univers și că se pot construi viteze arbitrare de la zero la infinit. Ipoteza Smarandache este respinsă în Enciclopedia de Fizică, criticile la adresa curentului principal din știința mondială. Nefiind acceptate. În presa românească nu prea s-a comentat despre cartea sa „*Absolute Theory of Relativity & Parameterized Special Theory of Relativity & Noninertial Multirelativity*” (Teoria Absolută a Relativității & Teoria Specială Parametrizată a Relativității & Multirelativitatea Neinertială), în care autorul îl contrazice din nou pe Einstein. În studiul menționat, pe lângă infirmarea postulatului einsteinian al vitezei luminii, autorul construiește, prin calcule matematice simple, o Teorie Absolută a Relativității (T.A.R.).

Prin celebra sa Teorie a relativității, Einstein a susținut că spațiul și timpul sunt relative. Smarandache susține inversul acestei teorii: spațiul și timpul sunt absolute (motiv pentru care teoria sa poartă denumirea de Absolută), în sensul lui Galilei și Newton, dar viteza luminii nu este ultimă în univers. Teoria Absolută a Relativității este realistă, construită în spațiul Euclidian. Nu produce dilatarea timpului, contractarea spațiului, simultaneitatea relativistă și nici paradoxuri relativiste precum Teoria Specială a Relativității a lui Einstein. Florentin Smarandache consideră că Relativitatea lui Albert Einstein este valabilă într-un spațiu imaginar, nu real, iar adunarea relativistă de viteze este ireală. De asemenea, susține că

dilatarea timpului, contractarea spațiului și simultaneitatea relativistă ale lui Einstein sunt *science fiction* nu realități, iar paradoxurile relativiste denotă foarte bine inconsistența Teoriei Speciale a Relativității. El propune o adunare vectorială a vitezelor, care permite și viteze supraluminale. Într-

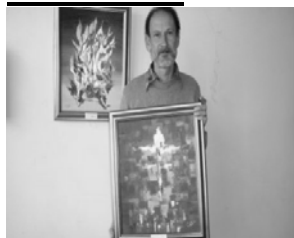

un articol publicat în „Progress in Physics” 1/2012 - unde este redactor asociat - profesorul Smarandache propune înființarea unor noi ramuri ale fizicii, Fizica Supraluminală și Fizica Instantanee, adică studierea legilor și teoriilor fizicii la viteze supraluminale și la viteze instantanee. În aceeași carte, refăcând experimental lui Einstein cu ceasuri atomice, autorul a considerat cazul cel mai general, când nu se cunoaște nici dacă spațiul și timpul sunt relative sau absolute, și nici dacă viteza luminii este ultimă sau nu în univers. În felul acesta Dr. Smarandache a obținut Teoria Specială Parametrizată a Relativității (T.S.P.R.), care generalizează atât T.S.R. cât și T.A.R., dar crează și alte tipuri de Relativități, care însă trebuie verificate practic. Apoi trece de la viteze constante, la accelerații constante și, în final, propune spre cercetare Multirelativitatea Neinertială.

Notă:

În urma recentului comunicat C.E.R.N., Profesorul Forentin Smarandache a afirmat: „Chiar dacă or fi fost greșeli la C.E.R.N., pe viitor tot se vor găsi particule supraluminale”. Viitorul o va dovedi! Parcă „ceva” ne amintește de Nicolae Paulescu, de epopeea Insulinei și de Nobelul primit de altul.

Hermeneia

Constantin P. POPESCU

“Aumbre” este a doua carte de versuri din seria de autor a editurii Singur prin programul dedicat „Întoarcerii poetului risipitor”. Autorul volumului, Eugen Evu, oferă cititorului versuri menite parcă să creeze nu numai jocuri de subliniere ci și de idei. În aceasta constă bogăția volumului, o sumă de idei contemporane interpretate poetic și aproape dureros de o conștiință cât se poate de trează, dovedind cunoașterea creației poetice de la O. Khayaam până la E. A. Poe sau J. L. Borges, a filozofiei grecești și moderne. Izbutate alăturări consonantice (ex. *harpoane, harpagoni, harpii*, ș.a) creează viziuni surprinzătoare, care impun cititorului atenție sporită asupra imaginilor (pag.8: *Dalb ca spinul înflorit / Sferic pe colină schit / Endocrin graal sanscrit / Doamne, n-am înnebunit*). Unele versuri, amintind de poezia populară, sunt întrețesute cu termeni ai altor culturi sau de originale alăturări de neologisme și arhaisme (pag. 9: *Aina daina, Leroi Ler*, în care găsim *chakre, sacru orgasm / în străbunul Basm, ori sacru tahion*, pag. 10). Crezul poetic al lui Eugen Evu l-am simțit exprimat în următoarele versuri: *Dincolo de-o moarte, / Dincoace de-o moarte / Logodiți prin Arte / În orgasm de carte* (pag.12, *Oratio vechio*). Întâlnim ridiculizări amare, ca în “*Ismele ciborgonului*”, ale haosului de informații conceptuale care pot deruta omul prezentului, dar cărora poetul le opune un strigăt. Concluzia? “...este ceva în om / Străin omului” (pag. 17). O constatare amar ironică se face simșită în *Epoda prostiei gravide: Trei muze fecioresc stihia: / Frica și Foamea, altfel zis Prostia. // De-i omul fructifer tragic-ferice / L-or jefui vandalii, zice / Partea din Stalin a lui Nietzsche* (pag. 55).

Poezia lui Eugen Evu este ermetică, cu valențe inițiatice, magice chiar, provocând cititorul la obligatorie instruire necesară înțelegerii. Asemănarea cu Ion Barbu devine firească, dar nu avem de-a face numai cu înțelepciunea încifrată, ci și explicită, a unor vechi cugetări: “*Să nu uiți că mori / Deci exiști*” (pag. 22, *Coropișnița*). Vocea poetului este bine reliefată și găsim, mai departe, imagini cumplite de lucide ca: “*unitate în diversiune*” (pag. 23, *Ceva ingenunchiat*), „*Precum în Sistem așa și în om*”, expresii ale unei gândiri proprii care poate uimi prin punctul său de vedere. A se vedea/cita și “*Legea info*” (pag. 27), dar și „*Starea împărăției în satrapii sau lamentația Nonconsolării*”, poem dedicat lui C.G. Jung, în care se întrevede o posibilă desăvârșire a căderii omului în veacul nostru: “*Prin aceea că rob devine robot / și programul de sine se teme*” (pag. 30). Sunt idei complexe, interpretate în profunzime, greu de „digerat” pentru un cititor neavizat, dar provocat într-o mare măsură la o opinie activă. Se mai află în volum o *Poezioară* (pag. 35), o mică lecție filosofică în *Aphoria* (pag. 37) și altele. Opinia poetului asupra scrierilor sale: *poeme electrice*. Da, unele din ele pot electrocuta cititorul, ca un stimul al trezirii, șocul zdruncinând